

ли ме? Тия хора знаятъ всичката безцелностъ на усилията си, дори съ нѣкакво злорадство чакатъ всѣки новъ ударъ, който имъ иде — и все пакъ не искатъ и не могатъ да бждатъ други. Въ тѣхъ има нѣщо такова, което те кара неволно да се усѣщашъ виновенъ, безъ да разбирашъ защо... Поканихъ я да седне и почнахъ разпита. Тя повтори съобщеното вече въ писмото, даде и подробности. Гласътъ ѝ бѣше като всичко у нея: ясенъ, твърдъ, думитѣ звучаха отчетливо и рѣзко. Добави, че откакъ работата се разкрила, хората всѣки день сж заплашвани отъ кмета и секретарь-бирника.

Тия разбойници тръгнали отъ човѣкъ на човѣкъ да връщатъ удържанитѣ суми и да увещаватъ всѣки по-отдѣлно да не казва нищо при следствието. Каза още, че и на нея се заканвали съ уволнение, а преди три дни, когато дошло съобщение, че ще идва следователя, вечерята, като излѣзла да си налѣе вода отъ чешмата, отгоре ѝ били хвърлени два камѣка и единиятъ я ударилъ. И показва белега на лицето си.

Азъ скочихъ: